Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 762 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
"handelend zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon" **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS**
De Stassartstraat 117/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 7 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. ACEVEDO VAHOS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 1 en § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 1. Voor alle beroepen die betrekking hebben op een beslissing die werd genomen voor de inwerkingtreding van deze wet, blijft artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de beroepstermijn van toepassing.
(…)
§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een

terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 3 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster wijst erop dat zij een attest van DPA Jbox heeft bijgebracht waaruit blijkt dat op 29 december 2025 om 9 uur 33 een beroep werd ingediend, waarbij haar dossiernummer bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld en het ook duidelijk is dat aan deze verzending bijlagen werden gevoegd. De voorzitter wijst erop dat op 29 december 2025 inderdaad een verzending is gebeurd, maar dat een verzoekschrift hiervan geen deel uitmaakte. Op 31 december 2025 heeft de griffie van de Raad verzoeksters advocaat telefonisch gecontacteerd, waarna deze laatste het gebrek aan een verzoekschrift heeft rechtgezet op 7 januari 2026. Verzoekster betwist de uiteengezette gang van zaken niet en stelt dat er sprake is van "een materiële fout" die niet in haar nadeel mag spelen."

6. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking inzake de laattijdigheid van haar beroep.

7.1. Verzoeksters beroep is gericht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot *"weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"* van 28 november 2025.

In het licht van voormelde beschikking en voormeld betoog van verzoekster ter terechtzitting duidt de Raad vooreerst dat met toepassing van (oud) artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het in (oud)

artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift moet worden ingediend binnen 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Deze beroepstermijn van 30 dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals in casu, steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, *"tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst"* ((oud) artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, […] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangbewijs."*

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op maandag 1 december 2025 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in (oud) artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoekster conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoekster betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing op 1 december 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in (oud) artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De geldige kennisgeving doet de termijn ingaan, zodat in casu donderdag 4 december 2025 de eerste dag van de beroepstermijn is. De uiterste datum voor het indienen van het verzoekschrift was bijgevolg vrijdag 2 januari 2026.

7.2. Zoals blijkt uit het door verzoekster bijgebrachte *"DPA-Jbox"* verzendingsattest, stuurt haar advocaat op 29 december 2025 via elektronische weg het bericht met de mededeling: *"Geachte mevrouw, geachte heer, Hierbij heb ik de eer u een beroep tegen een beslissing van het CGVS over te maken, ingesteld namens mevrouw U. M. (CG-nummer: […] – DVZ-nummer: […]. Ik dank u bij voorbaat voor de goede ontvangst ervan. Hoogachtend."*

Echter, bij die elektronische verzending via Jbox op 29 december 2025 ontbrak het verzoekschrift. Tal van bijlagen werden aan de verzending gevoegd, maar geen verzoekschrift. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist.

7.3. Nadat de griffie van de Raad een paar dagen later (op 31 december 2025) telefonisch contact opnam met verzoeksters advocaat, maakt deze pas op 7 januari 2026 via elektronische weg het verzoekschrift over.

Bij die verzending wordt meegedeeld: *"Mevrouw, Mijnheer de Griffier, Ik dank u om hierbij het ontbrekende document in het hierboven vermelde dossier in bijlage te willen vinden. Ik wens u een goede ontvangst. Met vriendelijke groet,".*

7.4. Ter zitting betwist verzoekster, bij monde van de advocaat die haar er vertegenwoordigt, voormelde gang van zaken zoals die op zitting mondeling werd uiteengezet niet.

Volgens verzoekster is er sprake van een *"materiële fout"* die niet in haar nadeel mag spelen.

Dit betoog neemt niet weg dat op 29 december 2025 geen verzoekschrift werd ingediend. Een loutere verzending via de J-box zonder het verzoekschrift zelf, betreft immers geen rechtsgeldig beroep.

De verzoekster draagt zelf de (technische) verantwoordelijkheid voor de correcte verzending van haar verzoekschrift. Haar advocaat diende dus te verifiëren of de noodzakelijke documenten daadwerkelijk zijn opgeladen en of het gegenereerde digitale ontvangstbewijs alle nodige bijlagen vermeldt. Een vergetelheid, een verkeerde muisklik of het onbewust leeg of onvolledig verzenden van een Jbox-bericht, betreft een menselijke fout van de advocaat en wordt door de Raad niet als een overmachtssituatie of een technisch falen van het DPA-platform aanzien.

Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd. Daargelaten haar uitleg en zienswijze dat het een materiële fout (van haar advocaat) uitmaakt, moet worden vastgesteld dat pas op 7 januari 2026 het verzoekschrift

werd overgemaakt. Dat eerder al op 29 december 2025 tal van stukken werden bijgebracht, neemt niet weg dat het verzoekschrift zelf dus pas op 7 januari 2026 werd neergelegd, wat ter zitting dus niet wordt betwist.

7.5. Wanneer er geen verzoekschrift voorligt, zoals in casu bij de elektronische verzending via Jbox op 29 december 2025, is er geen sprake van een rechtsgeldig beroep.

Het verzoekschrift is het schriftelijk document waarmee de beroepsprocedure wordt opgestart en waarin aan de rechter – hier de Raad – wordt gevraagd om een beslissing te nemen. In dit verband wordt overigens nog aangestipt dat er in de brief ter kennisgeving van de bestreden beslissing, met verwijzing naar (oud) artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk op wordt gewezen dat het beroep moet worden ingediend bij verzoekschrift door de verzoeker of zijn raadsman ondertekend en dit binnen de wettelijk bepaalde termijn.

Aangezien op 29 december 2025 geen verzoekschrift werd neergelegd, is er derhalve geen sprake van een rechtsgeldig beroep op die datum.

Het bericht van verzending via Jbox op voormelde datum, met hierbij gevoegd tal van bijlagen, wijzigt hier niets aan. Het kan op zich niet als een rechtsgeldig beroep worden beschouwd. Een loutere verzending vormt op zich geen rechtsgeldig beroep, aangezien daartoe in de eerste plaats een verzoekschrift dient te worden bijgebracht, wat niet het geval was op 29 december 2025. Anders oordelen zou bovendien de mogelijkheid creëren om op de laatste dag van de beroepstermijn louter zo'n elektronisch bericht te versturen om dan pas later effectief het verzoekschrift bij te voegen, waardoor men eigenhandig de beroepstermijn zou kunnen verlengen, terwijl de wet precies in vaste termijnen voorziet.

7.6. De datum van het beroep is derhalve 7 januari 2026 en niet 29 december 2025. Het is immers pas op 7 januari 2026 dat verzoekster haar verzoekschrift aanbracht.

Het beroep is bijgevolg laattijdig, zoals bij beschikking van 10 maart 2026 werd vastgesteld en hierna wordt toegelicht.

7.7. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *"Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)"* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoekster toont geen overmacht aan. Zij toont niet aan dat ze wegens overmacht werd verhinderd om tijdig het verzoekschrift in te dienen.

Het gegeven dat haar advocaat *"een materiële fout"* beging, door na te laten bij de elektronische verzending via Jbox op 29 december 2025 het verzoekschrift als bijlage te voegen, betreft geen gebeuren buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden. Het maakt geen overmacht uit.

In deze benadrukt de Raad dat eventuele tekortkomingen die door een advocaat in het kader van zijn optreden voor een verzoeker zouden zijn begaan, aan de verzoeker worden toegerekend en voor de verzoeker geen geval van overmacht kunnen uitmaken (RvS 26 september 1984, nr. 24.689; RvS 16 juli 2003, nr. 121.743). De Raad herinnert er hierbij aan dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de correcte verzending van zijn verzoekschrift.
Het is niet aan de Raad om eventuele tekortkomingen van een advocaat recht te zetten. Die eventuele fouten en tekortkomingen worden toegerekend aan de partij waarvoor deze advocaat als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij, zo weze herhaald, geen geval van overmacht uit. Het staat een verzoeker desgevallend vrij om in dit verband verdere stappen te zetten.

9. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekster geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

10. Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO